

mer senere, at Indkomst- og Formueskatten i Aar efter de Oplysninger, som foreligger om Ligningen 1912—13, utvivlsomt vil give en $\frac{3}{4}$ Million mere, end de er opførte til, at Toldindtægterne vil give mere, og at Jernbanerne vil give mere, saaledes at man med Sikkerhed kan gaa ud fra, at naar Statsregnskabet for 1913—14 kommer til at foreligge, vil der ikke være Underskud, men tværtimod Overskud og rimeligvis et ikke saa lille Overskud. Alt det er uden Tvivl fuldkommen rigtigt, men det er alligevel ikke i Stand til at fjerne det uheldige Indtryk, det har gjort, at man paa det første Finanslovsforslag, efter at man har faaet alle Skattelovene, vil budgettere et Overskud paa godt $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., men ender med et tilsvarende Underskud. For de kommende Aars Balance vil det jo have sin Betydning, at den Del af Indkomst- og Formueskatten, som ikke har kunnet komme med i Aar, kommer med til den Tid, og det vil jo være meget lettere, forhaabentlig da, for næste Aar at lægge et Budget paa Balance, idet de største og vigtigste af Indtægtsposterne kan opføres med betydelig højere Beløb, end de har kunnet i Aar. Men man maa jo paa den anden Side ikke glemme, at Udgifterne ogsaa vil stige. Udgifterne til sociale Formaal stiger efter Erfaringen stærkt og regelmæssigt. Af samme Art er de Udgifter, som kommer, naar vi faar gennemført den Lov, der ligger her i Tinget, om Understøttelse til Børn af Enker og Enkemænd. Jeg haaber, den kommer, og hvordan man end bliver enig om at fordele Udgifterne mellem Stat og Kommune, vil den jo medføre en betydelig og varig Udgift for Staten. Vi har adskillige andre store Ting i Vente, der kræver Udgifter og varige Udgifter. Vi skal vel en Gang have Retsreformen til at træde ud i Livet, og selv om den ikke kommer til at koste saa meget, som man en Tid troede, er det dog givet, at store Udgifter vil den medføre. Allerede næste Aar har vi Veteranerne fra 1864. Det er jo et Løfte, de har faaet, at naar vi naaede 1914, skulde de komme med, og den Udgift vil blive betydelig. Den vil ganske vist gaa nedad i Aarenes Løb, men foreløbig ser jeg, at Ministeren har takseret den til $1\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Der er saaledes nok, der opfordrer til at holde tilbage, og det forekommer mig, at man nu burde komme ind paa at budgettere saaledes og vedtage Finansloven saaledes, at man ikke, naar man er færdig, skal være henvist til at sige, som man tidligere har sagt, og som Er-

faringerne i adskillige Aar har stadfæstet, at man godt kunde sige: Det gør ikke noget, for naar Statsregnskabet kommer, vil der være Overskud. Det gaar alt sammen til en Tid, men der kommer jo Tider, da det ikke længere gaar, og saa kan man, som man ogsaa har Erfaring for, falde meget dybt paa en Gang.

Det ærede Medlem, der talte før mig, anmodede om, at man skulde behandle Finansloven med Alvor, og han indledede med nogle Bemærkninger om, at man her vilde gøre, hvad man kunde, for at Finansloven kunde komme til at udvise Balance — saaledes forstod jeg ham i alt Fald. Det ærede Medlem udtalte sig ikke nærmere om, ved hvilke Midler han tænker sig at naa dette Maal. Han nævnedes nogle Bevillinger paa Kultusministeriets Budget, som han mente kunde være undgaaet, men om han vilde tilraade det høje Ting eller Finansudvalget at stille Forslag om, at disse Beløb skulde udgaa, nævnedes han ikke. Det vilde jo heller ikke betyde saa særdeles meget til at skaffe Balance. Han gjorde det op til 44,000 Kr. og nævnedes en hel Del andre Poster, som han ikke talmæssigt gjorde op, der maaske ogsaa burde være udeladt, da de en Gang var gaaede ud, eller i alt Fald ikke burde være kommet op igen med forøgede Krav. Men det er jo 580,000 Kr., der er Tale om, og jeg ved overhovedet ikke, om det ærede Medlems Ønske om Balance gaar i den Retning, at man skal stryge nogle Udgifter paa Finansloven. Dertil har Landstinget selvfølgelig Ret. Overfor alle frie Bevillinger kan det sætte ud, hvad det vil, og paa det kan der ikke blive nogen Finanslovkonflikt, thi det Ting, der siger Nej i det Forhold, er det stærkeste. Men jeg ved, som sagt, ikke, om det er den Vej, man vil gaa. Det forekommer mig, at der ikke vilde være rigtig god Mening i at gaa den Vej, naar man ser hen til, hvorledes Højres Repræsentant i Folketingets Finansudvalg har stillet sig. Der skulde dog, synes mig, være en Slags Lighed mellem Partiets Optræden i de to Ting, og Kendsgerningen er jo den, at Højres Repræsentant i Folketingets Finansudvalg ikke blot har stemt for alle disse Poster, men sammen med forskellige andre Mindretal stillet Forslag om, at man skulde gaa henimod 350,000 Kr. højere op. Det lykkedes ikke, Ændringsforslagene blev forkastet, men det har alt-saa været Tendensen dernede, og da man ved tredje Behandling gjorde opmærksom paa dette, sagde han, at han skulde gøre op-